

Na meji nevidnega

Vrata na koncu hodnika, izza katerih so še vedno slišali razburjeni in nerazločljivi glasovi, so se sunkovito odprla in pospešeno so se mu začeli približevati znani koraki. »Gospod, kako je šlo?« je previdno poizvedel. Možu vranje črnih las in ostrih potez se je več kot očitno mudilo in njegova energična hoja je napredovala v okoren tek. »Lucca, poberi svoja pisala in zvitke, njeno visočanstvo je odobrilo potovanje in financiranje zanj! Na pot gremo v najkrajšem možnem času!« Lucca se je pridružil svojemu nadrejenemu v lahnem teku. »Resnično, gospod? To je odlična novica, po dveh letih težkih pregovarjanj sem že skoraj izgubil upanje. Končno lahko v vašo kroniko potovanj zapišem tudi ta dan, ko vam je kraljica z odločnim priznanjem omogočila raziskovanje.«

»No ja, pogodba je bila sicer izražena nekoliko bolj subtilno, kot bi si človek želel. Vsekakor pa je bila nekakšna rdeča nit pogovora in podpora je bilo moč začutiti v zraku.«

»Gospod, mislil sem, da ste do kraljice šli zaradi nepravilnosti, ki ste jih opazili pri poslovanju enega vaših podložnih kmetov.«

»Res je. A vendarle sem med govoričenjem o pravu in sodnih postopkih med vrsticami ponovno omenil svoj načrt za potovanje proti zahodu in naštel bogastva, ki se skrivajo v neraziskanih deželah. Kralj je ravno počival v svojih zasebnih prostorih, kraljica pa se je z glavo nagnila v stran in izrekla dolg 'Hmmm...', in stavek zaključila z intonacijo navzgor. S tem je izrazila odprtost in nedorečenost, kar mojemu projektu nedvomno daje dovolj odločnosti in neomajne podpore, ki ju v tem trenutku krvavo potrebujemo.«

»Gospod,« Lucca se je med tekom vljudno priklonil z glavo, »meni se njen odgovor ne sliši ravno obetaven.«

Mož se je zavrtel na svojih petah in se nenadoma ustavil, da bi prišel so sape. Svojemu podložniku je pokroviteljsko položil obe roki na ramena in se mu zazrl v oči. »Neumnost. Lucca, kraljica je dvorna gospa, dama; z dovršenim okusom za estetiko in razvito inteligenco. Njenega dvornega izraza ne more doumeti slehernik, temveč le poučen, razgledan in svetovljanski človek, kakršen sem jaz. Kompleksnih mehanizmov obnašanja, delovanja in razmišljanja tako visokih družbenih krogov takšni kot si ti-« prezirljivo je premeril preprosto podložniško obleko, »-enostavno ne morejo razumeti. Sedaj pa zares pohitiva, odplujemo še danes.«

»Z vsem spoštovanjem; njeno visočanstvo Isabella I je torej po dveh letih pregovarjanj danes prvič dala dvoumno izjavo v moževi odsotnosti, ki ste si jo vi, gospod Kolumb, interpretirali kot neizpodbitno dovoljenje za financiranje potovanja, sedaj pa z dvora tečeva zato, da naju njeni poslaniki ne bi dohiteli, če si slučajno premisli?«

»Malce si poenostavil, ampak nekako tako je, da.« Nato pa je zagledal izraz na Luccovem obrazu. »Z obraza zbrisi ta ciničen nasmeh ali pa ti dam odrezati roko. In čimprej zberi posadko! Jaz pa grem do kraljičinega uradnika za posle, da dobim obljubljen denar. Dobimo se spodaj na pomolu, kjer bi nas morala čakati kraljičina flota.«

* * *

»Gospod, posadko je bilo precej težko najti. Ni ravno veliko ljudi, ki bi bili pripravljeni za borno plačilo v roku pol ure zapustiti mesto in tvegati lastno kožo. Poskusil sem iskati profil ljudi, ki bi se nama najbolj prilagal. Pred krčmo, kjer sva bila včeraj, sem odkril mladega, močnega fanta, ki se je noč predtem zapil in ves čas do sedaj na hrbtu obležal v jarku -«

»V kroniko potovanja boš seveda zapisal, da se nam je pridružil slavni zemljemerec in zvezdoslovec.«

»- spet drugega člana posadke sem našel, potem ko ga je prijel vojak, ker je na tržnici kradel ribe in sveže meso. Rad bi zapustil mesto, da ga ne strpajo v ječo.«

»Dobro, pisal boš: gurman in kulinarični mojster.«

»Do mene so prišli tudi trije bratje, reveži in suhe prekle, ki bi se radi naučili plovbe po odprtih morjih, predvsem pa bi radi napolnili svoje trebuhe. Popolnoma neizkušeni. Neplavalci. Vsem trem je ime Andrea.«

Kolumb je resno prikimal. »Tako je tudi bolj praktično. Glede ne-plavanja bo na poti morda nekaj nevšečnosti, a si v najslabšem primeru lahko tudi privoščimo izgubo katere od kopij. Sicer pa, Lucca, v ljudeh se skriva mnogo potenciala in močno verjamem v to, da lahko napredujejo le, če si njihovi gospodarji zares dovolijo sanjati in imajo za svoje podrejene dovolj visoke cilje. V kroniko potovanja zapiši, da so se nam pridružili trije neustrašni bratje, ki zaradi svojega skromnega porekla ter prizanesljivosti njihovega gospodarja kažejo na ogromen potencial v pomorstvu. Kdaj pa so vsi ti ljudje pripravljeni za odhod?«

»Zemljemerca bo na ladjo potrebno prenesti, ker trenutno pred krčmo še vedno prav od blizu preučuje sestavo tal, ostali pridejo v roku pol ure. Počakati bo treba še na sužnje, čez tri četrt ure se zaključí popoldansko bičanje na mestnem trgu.«

»Velja, odlično. Potem je ravno še dovolj časa, da ti pokažem ladjevje, ki nas bo varno prevažalo med našim potovanjem v neznano.« Sprehodila sta se mimo mojstrov ladjarjev in hodila ob obali do pomola, ki je bil najbolj oddaljen od mesta. Na privezu je samevalo nekaj plovil. Kolumb se je na koncu pomola ustavil in ponosno gledal v obzorje. Veter je plapolal in vihtel kodre njegovih las.

Lucca se je zmedel. »Gospod, ali čakate na prihod ladjevja? Ste prepričani, da bi kraljica dala pripeljati svojo floto sem, poleg podrtij, potrebnih obnove?« Kolumbov obraz se je namrščil. »Ravno nasprotno, bedak. Ta ladja, *La Santa María*, ki ji praviš podrtija, nas bo varno pripeljala preko vseh prepek na odprtem morju.«

»Se opravičujem gospod, odkar ste me prejšnji teden po porazu v šahu udarili po obrazu, se je moj vid drastično poslabšal. Jadrnica zagotovo resnično zgleda veličastno. Ali niste omenjali tudi, da odhajamo z mogočnih ladjevjem? Torej najmanj s tremi ladjami?«

»Mar ne vidiš pomožnega čolna obešenega na boku naše lepoticice? To je Pinta. Niña pa je barka na levi.« Po šokiranem Luccovem pogledu pa je dodal: »Čoln, barka, jadrnica, ladja; vse to so podobni plovila, ki enako uspešno plujejo na morju. Razlike so v detajlih, z njimi se trenutno nimamo časa ubadati.«

V tem času se je na pomolu zbrala množica bodočih pomorščakov. Kolumb pa je pretirano slovesno začel svoj govor. »Predragi možje, reveži, nevedneži in sužnji,« je skorajda kričal. »Danes smo se zbrali zato, ker je v vaša nevredna življenja posijalo sonce. Pomagali boste največjemu pomorščaku današnjega časa - meni - da razišče še neraziskane širjave morja in uspe po doslej še neznan poti priti v deželo onkraj naše in naši vladarici prinesiti večno slavo. In začimbe. Naj nad nami vsemi celo pot sveti srečna zvezda in naj nas spremlja vladaričin blagoslov.«

Posadka se je zdolgočaseno momljajoče natrpala na večjo od ladij, tri prekle pa so bile po Kolumbovem ukazu napotene v manjšo barko, saj naj bilo tam učenje pomorstva za njih intenzivnejše.

Odpluli so v večernem mraku, ko se je sonce že počasi spuščalo za obzorje.

* * *

»Lucca, ali si uredil zalogo hrane?«

»Ne, gospod Kolumb. Oprostite, gospod. Mislil sem, da ste to uredili vi, ko ste se v mestu dogovarjali za finance.«

»Nisem.« Kolumb se je žalostno obrnil proti obali par sto metrov stran. »Predaleč smo že, da bi se vrnili nazaj. Pa saj je vseeno. Na morju smo in tako ali tako lahko lovimo ribe. Me pa vseeno spomni, da te dam jutri bičati.«

»Da, gospod.«

Šifra: canis_lupus